

ACCIO SINDICAT

Portantveu de la C. N. T. de la Comarcal de Valls-Montblanch

(Periòdic bilingüe)

Any II

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Paquets des de 5 exemplars, a 12 cts. exemplar
Número solt, 15 cts. - Trimestre, 250 pessetes

Valls, Dijous 3 de Juny de 1937

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
Carrer de B. Durruti, 44

Número 35

EDITORIAL

L'HORA GREU

La guerra que el nostre poble sosté contra el feixisme s'ha agreujat en els últims dies. El bombardeig de la nostra aviació a aigües jurisdiccionals espanyoles en territori sublevat, feu que unes bombes caiguessin damunt un creuer alemany. Aquest accident, fill de la guerra, i pel qual si hi ha algun responsable és l'almirall germànic, tota vegada que tot el territori sublevat és zona de guerra i ningú pot refugiar-se en el mateix sense un permís exprés del govern legal, ha donat lloc al bàrbar i criminal bombardeig per l'esquadra alemanya, de la ciutat d'Almeria, anunciant tot seguit la seva retirada, junt amb Itàlia, del Comitè de No-intervenció. De fet, Espanya sosté la guerra contra els pretorians de Franco i contra el feixisme alemany i italià, encara que aquests governs no ens hagin declarat la guerra oficialment. Així mateix es feu la guerra a Abissínia per Itàlia i a Manxúria pel Japó. L'agressivitat del capitalisme es tal, que ja no respecta cap compromís internacional i es tal el cinisme, que ni tant sols intenta guardar les formes del Dret internacional.

I, mentre tant, que fan les vestals de la Democràcia i la civilitat? Elles no fan res que pugui aliviar la tragèdia que viu el poble espanyol. Ben segur que els demòcrates anglesos i francesos trobaran una fórmula de donar raó a l'almirall germànic pel criminal bombardeig d'Almeria. No fos cas que es disgustés l'Estat Major alemany! A Espanya, ben segur, li donaran consells per l'eliminació de la direcció política de tots aquells sectors antifeixistes que poden donar un caire socialista a la Constitució nacional, puix que a la moral de la vella Anglaterra no li fóra possible el veïnatge d'un país roig i menys, roig i negre. I perquè així no sigui, les democràcies es van armant, mentre el nostre poble es va desangrant per l'agressió descarada del feixisme, de la complicitat del la Democràcia i de la covardia inqualificable del proletariat d'Europa que assisteix com a simple espectador a l'assassinat col·lectiu del proletariat espanyol.

No podem enganyar-nos. El poble espanyol es troba sol, completament sol davant de l'agressivitat, de la complicitat o de la covardia de tot el món. No podem confiar sinó amb les nostres pròpies forces, que són formidables i incalculables si sabem unir-les. La França del 93 estava també sola davant tot el món i sabé vèncer. La Rússia del 17 va saber, tota sola, resistir i vèncer tot el capitalisme mundial coaligat. Nosaltres som prou forts i tenim prou raó per vèncer a tots els mercenaris que el capitalisme feixista ens envia i que el capitalisme democràta tolera que ens enviïn. Però, per què aquesta força i aquesta raó siguin eficients, cal que tot el poble antifeixista, sense distincions de credos polítics, s'unifiqui en un bloc indestructible, i juramentats tots de que, abans d'ésser dominats pels estrangers, siguin aquests feixistes o demòcrates, és preferible morir. Unicament amb aquesta abnegació; únicament fent ofrena de tot el que l'home té de més bo i més noble; únicament amb aquesta mística revolucionària pot salvar-se el nostre poble de l'esclavatge i tot seguit, crear el nou ordre revolucionari.

I és per tots aquests motius que des d'aquestes modestes planes ens facilitem, per la corrent de cordialitat i comprensió del Govern, al requerir la col·laboració, en aquesta hora greu, de les fones confederals.

Penseu en Euzkadi, penseu en els milers de dones, vells i nens que busquen refugi en terres estranyes fuggint de la bàrbaria feixista.

Ajudem Euzkadi!

Una de les coses més desorientants de la vida política i social del nostre país, és l'actuació descentrada i tèrbola del partit comunista. La història del partit comunista espanyol es tot un tractat de gansterisme polític. Per tal d'exemplar la seva influència no ha vacilat mai davant de procediments reprobables. Quasi sempre la seva demagogia ha estat al servei de la discòrdia del proletariat. La vigília del 6 d'octubre del 34 encara era hostil a l'Aliança Antifeixista. Després de la gesta gloriosa del proletariat, astut reivindicava per si la glòria de les jornades admirables. Per tal de bolxevitzar el partit socialista, es creen les Joventuts Socialistes Unificades i sota la influència del partit Comunista en lloc d'empenyer envers l'esquerra social a les J. S. U. i al partit socialista, situa a les J. J. i al partit Comunista a la dreta del Socialisme, propugnant l'aliança juvenil amb els catòlics i feixitzants. A Catalunya, el P. S. U. C., comunista, dificulta amb la seva tèrbola actitud la unió de les dues Centrals sindicals. Ultimament d'acord amb els interessos del capitalisme anglès i francès i amb els catòlics bascos han motivat el llençament de Largo Caballero del Poder impossibilitant la participació de les forces sindicals en la governació del país.

Nosaltres homes mediterranis no compremem tanta turpitud, tanta desleialtat ni tanta tortuositat. Aquesta actuació més aviat sembla filla de mentalitats asiàtiques enfebrades de deliris estranys. Nosaltres no ho compremem.

En el pròxim número publicarem els acords i comentaris de l'últim Ple de camperols celebrat el dissabte i diumenge passat. Podem avançar que ha estat un dels plens més profitosos celebrats pels camperols catalans, havent acordat la creació de la Federació Regional de Camperols la qual ordenarà totes les activitats del nostre camp.

Els sindicats són l'eix de la victòria

Pretenir governar Espanya sense la cooperació i col·laboració de les forces productores, es negar la vitalitat del poble espanyol.

Sorpren a qualsevulla pensar que elements que han passat llur vida a l'escola de la més pura abnegació del socialisme, puguin avui, malgrat dir-se socialistes i revolucionaris, oposar-se als anhels i aspiracions d'un poble que per damunt de llurs interessos i avantposa l'aixafament del feixisme i l'estructuració d'una nova Espanya, netament socialista. No precisament basant-se en aquest socialisme oficial i burocràtic, sinó en aquest altre socialisme que s'ha elaborat dia rera l'altre, en els milenars i milenars d'assemblees, conferències i congressos celebrats pels productors.

L'Espanya proletària vibra a un mateix to, hi està en peu davant el perill de perdre les llibertats. Es una força que ningú pot contrarestar perquè porta una impetuositat incontenible. És inútil pretenir salvar-se de la neteja higiènica que van a portar a terme els productors organitzats amb parxes més o menys revolucionaris, però, impregnats del vici de la política burgesa.

Els obrers amos dels centres de producció, de la mateixa manera que donen llur sang per destruir el feixisme i lliberar Espanya dels invasors estrangers, també la volen sanear de la mormositat política. La cangrena que torna a rebrotar a les altures del govern, serà extirpada pel bisturi d'ambdós organismes sindicals, tota vegada que són aquests dos organismes els únics que tenen autoritat i solvència per refer Espanya. Per reconstruir la vida política i social la qual va ésser, precisament destruïda per aquests polítics que una vegada refets de l'espant de l'alçament feixista, pretenen novament des del poder esclavitzar el poble treballador amb idèntics procediments represius.

ballador amb idèntics procediments represius.

Aquests comunistoides recentment arribats a les fonts del marxisme, el qual extén directament llur xarxa de Moscou a Madrid, no són, ni poden ésser defensors del poble; són llevors que s'han creat i fructificat al camp de la descomposició capitalista i creixen al costat de la burgesia alimentant-se dels mateixos viciis. Per al bé d'Espanya i de la classe treballadora de tot el món, no triomfaran ací les teories dictatorials ni les innovacions importades de l'estranger. El poble espanyol i d'una manera particular el productor, té geni creador; té capacitat i disposa de mitjans per resoldre el seu problema econòmic i social, sense necessitat de copiar altres sistemes. Per alguna cosa figura a l'avançada social. N'és una prova l'empenta meravellosa que ha sabut donar, malgrat totes les dificultats d'ordre econòmic, malgrat la falta de col·laboració tècnica, malgrat la imposició estrangera, privant-li a la producció industrial de les matèries primes, improvisant material bèl·lic. I si al camp no s'han realitzat altres meravelles, la responsabilitat recau damunt dels homes que han regentat el ministeri d'Agricultura, als polítics en general que han pretingut parcel·lar la terra, separant els productors del camp per posar-los enfront de llurs germans industrials. Totes aquestes inhàbils manibres causen pel seu propi pes, car són filles de l'odi que tenen alguns, a tot el que signifiqui avenç social. Per damunt de comunistes, per damunt de tots els polítics, la unitat sindical serà un fet.

La C. N. T. i la U. G. T. portaran a través de les fronteres el penó de la llibertat. Llur far il·luminarà als demés pobles, la solidaritat dels quals esperen ambdues sindicals per tal de contenir la marxa de la contrarevolució.

Fa pocs dies que una maniobra política desplaçava de la governació del país a les dues Centrals sindicals, les dues organitzacions que representen a la totalitat del proletariat espanyol. Tot seguit s'ha vist que no es pot governar sense el suport de les masses sindicals. La gravetat del moment ha fet néixer una corrent de cordialitat entre els sectors antifeixistes i les forces sindicals han ofert—expontàniament o requerides, tant li fa—la seva col·laboració al govern Negrin. Congratulem-nos-en que així sigui, ja que en aquesta lluita per la independència i la llibertat, no pot haver-hi més que un sol exèrcit, compost de tots els espanyols que de veritat senten els problemes de la llibertat humana i de la justícia social.

Davant de l'agressivitat feixista, de la complicitat democràtica i de la covardia del proletariat d'Europa, unitat inquebrantable de l'antifeixisme espanyol.

La transformación económica de España

Las colectivizaciones industriales en España

Por Angel Ossorio y Gallardo

El «Journal des Nations» de los días 2 y 3 de mayo, publica el siguiente artículo del embajador de España en Bruselas, don Angel Ossorio y Gallardo:

«En octubre de 1936, el Gobierno de Cataluña promulgó el llamado Decreto de Colectivizaciones, instituyendo un sistema extraordinariamente interesante, desde los puntos de vista económico y sociológico de la producción. He aquí las líneas esenciales.

Las empresas industriales y comerciales de Cataluña, están clasificadas de la siguiente manera:

A) Empresas colectivizadas, en las cuales la responsabilidad de la dirección pertenece a los obreros, representados por un Comité de empresa.

B) Empresas privadas, cuya dirección corresponde al propietario o al administrador, con la colaboración y bajo la vigilancia del Comité Obrero de Control.

Serán obligatoriamente colectivizadas las empresas que el 30 de junio de 1936 daban trabajo a más de cien asalariados, lo mismo que todas aquellas otras, de cualquier número de obreros, que cuyos patronos hayan sido reconocidos como facciosos o hayan abandonado la empresa. Podrán igualmente ser colectivizadas, previo acuerdo entre obreros y patronos, ciertas empresas que den trabajo a menos de cien obreros y a las cuales no se refieran las características arriba indicadas.

La empresa colectivizada tomará el activo y el pasivo de la antigua empresa.

Los antiguos propietarios o gerentes, serán colocados en los puestos administrativos o técnicos, donde su colaboración sea más indicada.

La dirección de la empresa estará asegurada por un Consejo de Empresa, nombrado en asamblea general por los obreros; éste deberá responder de todos sus actos ante los obreros de la empresa y ante el Consejo General de la Industria. Este último dirigirá el plan general de la producción, así como las previsiones para el reparto de los beneficios, para la obtención de materias primas, para las condiciones generales de venta, para la constitución del capital activo y del fondo de reserva.

Habrà en cada empresa colectivizada, un inspector del gobierno, nombrado por éste, de acuerdo con los obreros.

Las diversas centrales sindicales, a las cuales pertenezcan los obreros, estarán proporcionalmente representadas en los Consejos de Empresa.

El Consejo nombrará un director.

Los Consejos de Empresa estarán subordinados, como ya he dicho, al Consejo General de Industria, que se compone respectivamente de cuatro representantes de los Consejos de Empresa, de ocho representantes de las centrales sindicales y de cuatro técnicos. Será presidido por un miembro del Consejo Económico de Cataluña. Su misión consiste en regular la producción total de la industria, en preparar las unificaciones de los precios de venta, en estudiar el consumo de las diferentes mercancías, en aumentar o disminuir el número de fábricas, en organizar los laboratorios centrales, en administrar las compras de materias primas, en crear centrales de venta, en ocuparse de las operaciones bancarias y de crédito, etc., etc.

Por encima del Consejo General de Industria, se encuentra el Consejo Económico de Cataluña; este último es el que prescribirá las reglas a que deben continuamente someterse los Consejos de Industria, muy particularmente cuando se trate de asuntos que reclamen una actuación conjunta.

En la industria privada, el Comité de control de cada empresa, estará formado por representantes de los obreros, de los empleados y de los técnicos, y tendrá la misión de vigilar las condiciones de trabajo, de controlar el movimiento de las entradas de dinero y de los pagos para que correspondan a las necesidades del negocio; el Comité de control trabajará en estrecho contacto con el patrono, a fin de perfeccionar los procesos de la producción.

Como se ve, el sistema de colectivización estableció un orden armónico entre una organización muy vieja y hondamente arraigada en Cataluña; es decir, entre la cooperativa de producción, de una parte, y una nueva idea en embrión, la del sindicalismo, de otra parte.

La industria no es la industria del Estado ni la del capitalismo, sino la de los mismos obreros. La labor de hacer funcionar y de sistematizar su funcionamiento, está confiada a los mismos elementos productores, éstos últimos actúan a través de una pirámide, cuya

base está formada por los Consejos de empresa; su centro reside en los Consejos Generales de Industria, los cuales están sometidos al Consejo de Economía de Cataluña.

El lector pregunta que sucederá con el dinero de los antiguos propietarios. Esta cuestión está resuelta por el mismo decreto, de la siguiente manera:

El Consejo de Economía de Cataluña establecerá un cuidadoso balance. Una vez aprobado este balance, se estimarán detalladamente las aportaciones o las participaciones extranjeras, los fondos pertenecientes a instituciones populares de Ahorro y de Préstamo, así como los pertenecientes a establecimientos de crédito. Todo esto será reconocido íntegramente por el Gobierno de Cataluña, y el valor de ello será evaluado en moneda nacional.

Los haberes que revierten a los particulares, de nacionalidad española, serán objeto de medidas ulteriores. (Y he aquí el aspecto revolucionario de esta reglamentación: «La primera parte es típicamente conservadora».)

Nos resta ocuparnos del aspecto más interesante del sistema, es decir, de sus resultados políticos. Se comprenderá que es un poco prematuro dar precisiones exactas. Estamos todavía en una situación que no permite ver claramente lo que el porvenir reserva a este sistema. Se trata de industrias cuya vida es relativamente fácil, puesto que los que se han incautado de ellas, encontraron en su activo, cuentas corrientes, de las cuales pueben disponer para trabajar. Para otras industrias el Gobierno de Cataluña debe suplir la falta de fondos líquidos, proporcionando anticipos.

Otras han podido mantener una producción normal, gracias a la buena marcha de las ventas. En otras, la falta de capital amenaza comprometer el sistema. La empresa corre el riesgo de ser estrangulada definitivamente.

Determinadas personas boicotean las colectivizaciones; otras no las comprende; hay, en fin, quienes las detestan. Es muy fácil extraviarse en esta primera etapa del camino.

He aquí las opiniones de un obrero y las de un pequeño propietario, tales como han sido expresadas en amigables conversaciones:

Un obrero que trabaja en la pequeña industria, dice:

—Estoy absolutamente cierto del éxito de la colectivización. Pero, es preciso que nosotros los obreros, comprendamos que no podemos dar órdenes todos a la vez. Hay demasiados consejos. En la industria, como en la guerra, nos es necesaria la unidad de mando. Cuando hayamos aprendido esta lección, las colectividades marcharán sobre ruedas.

Guanyarem la guerra?

He tornat al camp, terra dels meus progenitors; feia temps, anys, que no hi anava; les circumstàncies, la guerra, m'hi ha tornat.

Altra vegada, com fa molts anys no havia fet, he viscut la vida rural, la vida del camperol; vida d'il·lusions i d'amargures.

He recorregut tot passejant, el troç, he trepitjat el terròs, el llaurat, he vist el camp. El cep ja brosta, una mica avergonyit de que el company ametller ja ensenyi el fruit i ell no pugui encara; el deixo una mica consolat quan llegeix en els meus ulls (perquè les plantes també saben llegir, i parlar, com els infants; demanen menjar i beure com els nins) que cada cosa ve al seu temps.

I al troç hi havia el pagès.

—Salut, amic.
—Salut, xiquet.
—Com pinta la collita?
—Els arbres, bé; el sembrat fluix, l'hi manca aigua.
—Heu sembrat molt?
—Força, cal preparar-nos per si això es fa llarg. (Això és la guerra.)

—Deveu treballar quasi tota la terra del terme.
—Home, et diré; nosaltres, els de la col·lectivitat, treballem molts jornals.

—M'estranya que essent diumenge treballem també.
—Noi, tenim una responsabilitat, nosaltres, els de la C. N. T., hem de complir.

—Bé, amic, t'heu raó, salut.
—Salut, minyó.
Més enllà, l'altre pagès, les mateixes preguntes i les mateixes respostes (al camp sempre es diu el mateix) sols al fer-li la pregunta final, no diu el mateix.

—Nosaltres els rabassaires, hem de fer veure a tothom que avui que la terra l'administrem nosaltres, es quan està millor treballada.

Més ençà un altre (aquest és un mitger) preguntes i respostes no varien, la darrera és d'interès.

—Noi, quan haviem de donar les tres quartes parts al propietari, no hi miràvem gaire prim, però ara que terra i fruits són nostres o almenys més ben repartits, ja és altra cosa, cal treballar hem de produir, hem de mirar que no manqui res.

Trobo més pàgines al seu troç, és del P. O. U. M. aquest, l'altre del Sindicat de la U. G. T.; amb tots he parlat i tots han coincidit en la resposta final, «cal treballar, hem de produir, hem de fer el possible per si això dura».

Camí del poble, la meua companya em diu: t'he sentit parlar amb tots ells i cada un defensava la seva Sindical tot i malparlant de les altres, i tu tant quiet, quan de fet, han atacat la teua mateixa Sindical.

—Si, noia, és veritat, però tots han coincidit en una cosa, que cal treballar, que cal produir, i ja ho has vist, fins i tot treballen el diumenge. Què hi fa que treballin la terra en nom de la C. N. T., de la U. G. T., del P. O. U. M. o del Sindicat de Rabassaires, què hi fa? Sols un fi persegueixen, treballar i produir. Què hi fa el nom? Per mi, que treballin encara que sigui en nom de Déu o del dimoni, però que treballin i que salvin l'economia.

Ah, una cosa; guanyarem la guerra i... (a cau d'orella) la REVOLUCIO.

NOBODY

Y advierte un pequeño propietario:

—He protestado contra el hecho de que se haya anulado mi capital, pero como su renta era extraordinariamente pequeña, vivía, en el fondo, del sueldo que cobraba en calidad de gerente. Mis obreros han respetado mi sueldo y mi puesto. De manera que vivo sobre poco más o menos como antes, y, si no estoy contento, estoy resignado. Conozco a otros patronos que están en la misma situación que yo, lo que quiere decir que olvidan, poco a poco, su pasado de capitalistas y se adaptan a vivir como administradores o ingenieros.

En resumen, mi opinión es la siguiente:

Se trata de un sistema racional y justo, cuyo presente está lleno de dificultades y de obstáculos, pero cuyo porvenir es luminoso y alentador.

Como se ve, todo está muy lejos de ser el espantajo del comunismo que explotan, malignamente, los enemigos de la República española.

Euzkadi

Companys, aporte'u el vostre esforç en ajut dels companys bascos. Feu-ho tot seguit. De la promptitut d'aquest ajut pot dependre la salvació del poble germà.

¿Ja heu contribuït a la subscripció dels Hospitals de Sang?

Els nostres milicians necessiten el vostre óbal. No els hi regategeu. Ells donen la seva sang per nosaltres.